

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 521/2018-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 To 36/2018 z 19. júla 2018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 T 2/2018 z 5. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), ako aj porušenie (vyplývajúce z obsahu jeho argumentácie) základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 36/2018 z 19. júla 2018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 2/2018 z 5. marca 2018.

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 2/2018 z 5. marca 2018 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 36/2018 z 19. júla 2018 uznaný vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní šiestich rokov a šiestich mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu v rámci svojej argumentácie skonštatoval, že v postupe vo veci konajúcich súdov došlo k „... porušeniu práv... na spravodlivý a zákonný, spravodlivý súdny proces, kedy súd hodnotí všetky okolnosti a skutočnosti prípadu a predovšetkým hodnotí s rovnakým dôrazom dôkazy nielen svedčiace v neprospech sťažovateľa, ale aj tie ktoré vinu vyvracajú. Na základe porušenia princípu prezumpcie viny som bol odsúdený na základe nevyhodnotenia dôkazov svedčiace v môj prospech na neprimerane vysoký trest odňatia slobody, čím bolo porušené moje ústavné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru... predovšetkým som nebol vopred nič na mieste obzerať, sfalšované boli aj dôkazy ohľadom preskakovania plotu a nijakým aktívnym spôsobom som sa nepodieľal na krádeži a konanie voči mojej osobe bolo tendenčné, účelové a vopred som bol vinný než som mal možnosť obrany a obhajoby, čím bol taktiež porušený § 2 ods 2 Tr. por, lebo nikto nemôže byť stíhaný inak ako stanovuje zákon.“

4. Na podklade uvedeného sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby mu ustanovil advokáta v konaní o ústavnej sťažnosti a aby zrušil „... *právoplatné ustanovenia KS BB a OS BB.*“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Zmyslom a účelom v čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvenom princípe subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. To znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci

prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

8. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Inými slovami, ak je na ochranu označených práv sťažovateľ podľa osobitných právnych predpisov oprávnený využiť iné opravné prostriedky, ktoré pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpal, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre neprípustnosť.

9. V danom prípade podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho označených základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 To 36/2018 z 19. júla 2018 môže, vychádzajúc z jeho argumentácie, podať dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľom v sťažnosti tvrdené skutočnosti týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia zistených skutkových okolností v jeho trestnej veci vrátane nutnosti zastavenia vedeného trestného stíhania proti jeho osobe a úmyselného až cieľavedomého zámeru o nevyhodnocovaní dôkazov svedčiacich v jeho prospech, ba až o falšovaní dôkazov tak, aby svedčili v jeho neprospech, sú potenciálne dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku, ktorého relevantnosť je oprávnený posúdiť len Najvyšší súd Slovenskej republiky, a to v dovolacom konaní.

10. Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v okolnostiach veci Trestným poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

11.1 Ako z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Keďže proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 To 36/2018 z 19. júla 2018 je možné zo sťažovateľom tvrdených skutočností podať dovolanie [§ 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku], právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa má Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, čím bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania uznesením odmietol ako neprípustnú.

11.2 Lehota na podanie ústavnej sťažnosti sa tak bude po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní považovať za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, teda sťažovateľom namietanému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 To 36/2018 z 19. júla 2018 (porov. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010 a tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike z 12. 11. 2002, sťažnosť

č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, a jeho body 47 a 48).

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, vrátenie veci na ďalšie konanie, ustanovenie obhajcu) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

13. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018